

Arrest

nr. 129 140 van 11 september 2014
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zonder voorwerp verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2014, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2014 met referentnummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2014.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreft de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, van 28 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2014, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 februari 2014.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij onder een inreisverbod staat, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partij werd op 17 december 2012, met kennisgeving op 14 januari 2013, een bevel om het grondgebied te verlaten, gepaard met een inreisverbod voor 5 jaar, uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat tegen deze beslissing beroep werd aangetekend, maar dit werd verworpen op 17 september 2013 bij arrest met nummer 109 996, zodat deze beslissing dienvolgens definitief is geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 28 januari 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing komt zodoende onontvankelijk voor.

De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in een of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op te worden gewezen dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 12° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij het voorwerp is van een inreisverbod, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en de algemene principes van behoorlijk bestuur, in bijzonder de principes van redelijkheid en zorgvuldigheid, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Ook het betoog waarin de verzoekende partij melding maakt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Er dient immers te worden vastgesteld dat de verzoekende partij slechts theoretisch naar voornoemde artikelen verwijst, maar op generlei wijze uiteenzet op welke wijze artikel 3 of artikel 8 van het EVRM geschonden zou zijn. Het is niet aan de Raad om uit het betoog van de verzoekende partij te distilleren welke onderdelen zij op voornoemde artikelen van het EVRM wenst te betrekken. Een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Ook het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing komt dan ook onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 8 juli 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in.

Ter terechtzitting van 20 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 23 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP stelt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. kan worden ingediend vanuit een onwettig verblijf. VzP stelt verder dat een inreisverbod om humanitaire redenen kan worden opgeheven. Volgens VzP werden humanitaire redenen aangevoerd waar in de bestreden beslissing evenwel niet op werd geantwoord. VzP stelt ten slotte dat een inreisverbod geen beletsel vormt voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw. en verwijst in dit verband naar het arrest nr. 72 792 van RvS.”*

2.2 Waar verzoekende partij aangeeft van mening te zijn dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een afwijking op de verplichting om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen vanuit het buitenland, wijst de Raad erop dat dit betoog juridische grondslag mist. Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling die onder een inreisverbod staat, de opheffing of opschorting hiervan dient aan te vragen via een gemotiveerde aanvraag ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland. Het is de betrokken vreemdeling, overeenkomstig artikel 74/12, §4 van de vreemdelingenwet, tevens verboden gedurende het onderzoek van deze aanvraag zich de toegang tot het Belgische grondgebied te verschaffen of hier te verblijven.

Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij aangeeft dat het indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden beschouwd als een impliciete vraag tot opheffing van het inreisverbod en dat de humanitaire redenen die hierin worden aangevoerd, deze impliciete opheffing verantwoorden. Met dit betoog gaat verzoekende partij er immers aan voorbij dat in eerste instantie de opheffing van een inreisverbod moet worden gevraagd – in beginsel vanuit het land van herkomst – en slechts nadat deze opheffing werd bekomen een aanvraag om verblijfsmachtiging kan worden ingediend. Het aanwenden van een aanvraag om verblijfsmachtiging als afwijking op het principe dat de opheffing van een inreisverbod in het herkomstland dient te worden aangevraagd, zou een uitholling betreffen van de keuze van de wetgever om uitdrukkelijk te voorzien in een afzonderlijk – en voorafgaand aan de verblijfsaanvraag – te volgen procedure in verband met de opheffing of opschorting van een inreisverbod zoals voorzien in artikel 74/12, §1 van de vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag dient bovendien op expliciete wijze te gebeuren en niet impliciet door middel van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo niet zou elk nuttig effect aan de procedure voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet worden ontzegd. De wetgever heeft daarenboven in artikel 74/11, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorzien dat een inreisverbod niet ingaat tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Indien de wetgever tevens wilde voorzien dat de verblijfsprocedure conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet kon worden opgestart niettegenstaande dat de betrokken vreemdeling onder een inreisverbod staat, zou deze mogelijkheid zijn opengesteld in laatstgenoemde wetsbepaling.

2.3. Waar de verzoekende partij aanvoert dat er humanitaire redenen werden aangevoerd, maar dat de bestreden beslissing hier niet op heeft geantwoord, herhaalt de Raad dat de verwerende partij niet diende te antwoorden op de aangevoerde elementen in de aanvraag, aangezien de verwerende partij, zoals er reeds op werd gewezen in de beschikking van 23 juni 2014, niets anders vermag dan, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het Rijk verboden is.

2.4. Wat de verwijzing naar het arrest van de Raad met nr. 72.792 van 6 januari 2012 betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Verder wijst de Raad er op dat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij zich *in casu* in gelijkaardige feitelijke omstandigheden bevindt als in de zaak waarnaar zij verwijst. In het vernoemd arrest gaat het om een zonder voorwerpverklaring van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet op grond van een aan de verzoekende partij afgeleverd terugkeerverbod opgenomen in een Ministerieel Besluit tot terugwijzing waarbij het aan haar verboden wordt het Belgische grondgebied te betreden voor 10 jaar aangezien zij de openbare orde heeft geschonden. Die beslissing werd vernietigd door de Raad nu de verwerende partij de materiële motiveringsplicht schond door de door de verzoekende partij naar voor gebrachte elementen bij zijn aanvraag op grond van 9bis van de vreemdelingenwet niet in overweging te nemen en deze elementen voldoende bewijzen betroffen die wijzen op een reclassering en op voldoende nauwe banden met België. *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich in dezelfde feitelijke omstandigheden bevindt, maar beperkt zich tot het louter verwijzen naar dit arrest ter terechtzitting.

2.5. De Raad merkt voorts op dat de verzoekende partij ter terechtzitting van 20 augustus 2014 niet reageert op de in de beschikking opgenomen grond ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Gelet op voorgaande vaststellingen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de vaststellingen uit de beschikking onterecht zijn. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in vornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

mevr. M. RYCKASEYS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. RYCKASEYS

A. DE SMET